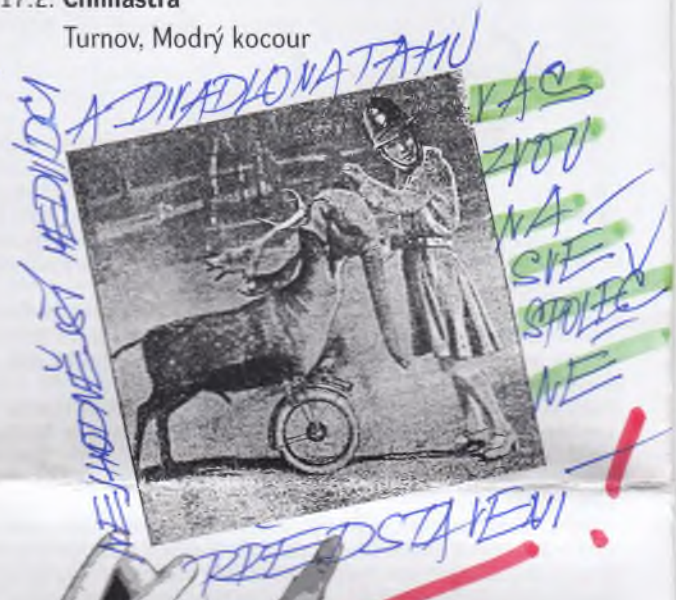

NM.1/2001

PROGRAM NA LEDEN A ÚNOR

- Pá 5. 1. **Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou**
Mladé Buky, sál bývalého kina, 19:00
- So 6. 1. **Chilliastra**
Hradec Králové, studio Amátka, 19:00
- Čt 11.1. **Chilliastra**
Praha, Dejvické divadlo, 19:30
- St 17.1. **Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou**
Praha, Palác Akropole, **PREMIÉRA**, 19:00
- Pá 9.2. **Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou**
Hradec Králové, divadlo DRAK, 19:00
- Pá 16.2. **Chilliastra**
Liberec, Naivní divadlo, 19:00
- So 17.2. **Chilliastra**
Turnov, Modrý kocour

NEJHODNĚJŠÍ MEDVIDCI
A DIVADLO NA TĚHU
KÁČ
ZOU
NA
SIEV
SPOLK
ME

PŘEDSTAVENÍ

VSTUPENKY
SI
REZERVUJTE
U
TICKET PRO
INFOTEL
14051

Copyright © Nejhodnější medvidci 2001
The most beautiful teddies
Established in October 1988
Foto Zdeněk Škrdlant
Kontakt: www.medvidci.org
E-mail: nejhodnejisi@medvidci.org

Jitka Říhová a René Levínský na zkoušce „Ještě žiju...“, Hrádeček, srpen 2000

David Doubek a Marek Zákostelecký v „Chilliastré“, Val u Dobrušky, červen 2000

Nejhodnější medvídci – celkový soubor

HEREČKY Klára Doubková, Jitka Hartvichová, Kathleen Hayes, Irena Holemá, Michaela Homolová, Dana Komorová, Jana Kroftová, Petra Luxová, Petra Mazánková, Hana Mlynářová, Renata Mlynářová, Kristýna Pochobradská, Markéta Rybová, Radka Rýdlová, Jitka Říhová, Iveta Silářská, Ilona Semrádová, Monika Sluková, Ěma Zámečníková, Jana Zbortková

HERCI Tomáš Bláha, Petr Bruckner, Vítězslav Březka, Jiří Bulíř, Patrik David, Petr Dařbuján, Lukáš Doležal, Pavel Doležal, David Doubek, Marcel Fišer, Jan Haniš, Jan Jahelka, Jan Jakůbek, Jan Kafka, Milan Kalous, Čeněk Koliáš, Adam Koubek, René Levínský, Jindřich Liebich, Rostislav Marek, Erich Meier, Stefan Meier, Jiří Mizera, Vladimír Novák, Jan Oborník, Lubor Peremský, Pavel Průša, Jan Řehák, Ladislav Soukup, Zdeněk Škrdlant, Jan Turner, Daniel Vavřík, Michal Vybíral, Marek Zákostelecký, Vojtěch Zbitovský, Jiří Zmítka

REŽISÉŘI Zvíkovec Berounský, Andrej Krob, Trinity Ryvalev, Akram Staněk

DRAMATURGOVÉ Maryška Bělíšková a Šimon Olivětín

VÝTVARNÍCI Kateřina Bláhová, Tonny Gřešek, Šarko Mirko, Milan Popelka, Tomáš Vích

HOSTÉ Pavel Pešek (Divadlo Jesličky), Jan Pohořelický (Lucerna), Ivo Bureš, Josef Frait, Jiří Hasák, Marek Šimon, Milan Švehelka (Divadlo na tahu).

Rozhovor s Benjáminkem souboru.

Zatím posledního, 61. a nejčerstvějšího člena souboru Michala Vybírala se ptá zpravodajka Zalehlého ucha Sybilla Haddock.

SH: Nejhodnější medvídci nepatří mezi společenské skupiny s nejlepší pověstí. Jsou mezi nimi alkoholici, fetišci, svobodné matky a otcové, učitelé, učitelky, herci i doktoři. Jak si se ty, Michale, přes svoji bezúhonnou minulost, ocitl v takovéto banditské společnosti?

MV: No nevím, jak si přišla na tu bezúhonnou minulost, jelikož mezi učitele se počítám a alkohol za svého nepřítele též nepovažuji... V principu mohu říct, že jsem duchovním otcem projektu Chilliastra, v kterém teď vystupuji, ježto já to byl, kdo vzal S. T. Gyrose do baru „U Řeka“ u nás v Plzni a tak ho vlastně upozornil na problematiku papřík a jejich pojidání. Bohužel (nebo bohudík?) při naší tehdejší návštěvě Řekovi papříčky došly a neukojený Gyros si je počal literárně substituovat.

A jak jsem se ocitl přímo v této společnosti hrající zmíněnou hru? Prostě se na mě Doubek s Levínským domluvili a zavolali mi jestli bych tu roli po Levínském nevezal. Já si vzal 24 hodin na rozmyšlenou a pak jsem na to kejš.

SH: Kdo vůbec zprostředkoval Tvé první setkání s Medvědy?

MV: Škola, škola to byla. Doubek byl můj spolužák na pedagogické fakultě a ke všemu bydlel u Standy Kužela, známého herce a produkčního zahraničních zájezdů NM, ve stejné místnosti, kde jsem předtím bydlel já. Začal jsem navštěvovat představení Kašpárka, četníka koločavského, poté i Artikulátora, viděl jsem je mnohokrát. Obdivoval jsem NM od prvního setkání s nimi, dokonce jsem se k Zákosteleckému a Levínskému přihlásil v Chrudimí do semináře „Estetika prvního rozměru neboli od Křížové cesty k Fince“, kde jsme se věnovali teorii komiksu dle Umberta Ecce a musím říct, že způsob práce těchto dvou mladých chlapců byl pro mne opravdovým zjevením.

SH: Vzpomínám, jak jsem kdysi společně s guruem NM Romulem Lévim navštívila v jakési základní umělecké škole Tvé představení o Svatém Grálu a různých rytířích, jak jsi byl zaskočen a dojat, jak kdyby přišel sám, já nevím kdo, Pitínský. Jak to teď neseš, že v guruově kostýmu jeho samotného zastupuješ? A jak to nese on, když vidí, o co jsi lepší?

MV: Máš pravdu, hodně diváků mi po mém posledním výkonu říkalo, že jsem byl, doslova „bravurní“. Ale musím říct, že to nebylo jednoduché, zpočátku jsem samou nervozitou viděl jen mlhu a vůbec si připadal celkově mimo...

SH: Nebylo to tím, že hraješ bez brýlí a jsi tedy na jevišti téměř slepý?

MV: Možná. Ale co se týče toho, že jsem lepší nežli guru, je to na jednu stranu poněkud bizarní pocit, na druhou stranu si z toho moc nedělám, ježto Levínský nikdy nepatřil mezi HERECKOU špičku Nejhodnějších medvídků. Mohu-li mluvit o svých tužbách a plánech, rád bych byl lepší než Vavřík. On pro mne vždy představoval herectví NM ve své totálnosti a grandiositě.

SH: Cítíš, že musíš zatnout zuby, jazyk dát za ně a jak se říká „makat dál“?

MV: Jo, to cítím. Někdy je i vydržím mít zatnutý.

SH: Jak jsi vůbec byl přijat dalšími a ostatními Medvědy? Není to přeci jen zrouna světu otevřená skupina...

MV: Dobře, zvláště Irenka mne přijímá moc pěkně už dlouho. A teď, když jsme v jednom souboru, ještě lépe.

SH: Jak se na to dívá Tvoje žena?

MV: To víš, je velmi nadšena. Vždyť ne každému se dostane té cti hrát v jednom z nejlepších divadelních souborů! No snad už to nějak překousla. Levínský ji v Praze po premiéře „Plácačky“ koupil flašku vína, tak to jí zlepšilo pohled na mé medvídkovské působení. Pokud by ještě něco přihodil, nebo Doubek, možná už roli v dalším představení vezme ona a já budu moct zůstat doma s dětma.

SH: Co by pak ale dělali Tvé známé herecké ambice? Řekni mi, přemýšlel jsi někdy o nich? O tom, co Tě na herecké práci nejvíce zajímá?

MV: Úspěch, jednoznačně úspěch. Prvotně jde samozřejmě o to, že mne láká exhibovat před lidmi, ale jednoduše řečeno, uspojení ze závěrečného potlesku je nenahraditelné. A taky mne samozřejmě baví ten vývoj role, případně celého představení, když se na tom dělá.

SH: Děkuji za upřímné, i když poměrně málo překvapující odpovědi. Inu, měrme však vždy kvalitu odpovědí kvalitou otázek na něž se tu vlastně odpovídá. Tobě Michale přeji mnoho toho úspěchu, s NM se jich nabažíš až až, a přejdeme konečně k praktickým problémům. Kde pak bude Sybilla letos organizovat pití svých sudů? To je oč tu běží. Bude to tam co loni? Ne tam se pasou sloni? V pravičném čase, oušem kde muž prožre v celé kráse? To ať zůstane hádankou pro naše čtenáře.

Srdečně zdraví Sybilla Haddock.

SAMUEL KÖNIGGRATZ
JEŠTĚ ŽIJU S VĚŠÁKEM, ČEPICÍ A PLÁČAČKOU
inscenace Divadla na tahu a Nejhodnějších medvědů

Osoby a obsazení:

postupně, jak se zjevují
Ilona Semrádová (20), studentka PedF HK – Ilona Semrádová nebo Jana Zbortková
Ing. Antonín Jánský (42), přednosta stanice – Daniel Vavřík
Petr Dvořák (54), výpravčí – Ivo Bureš
Aleš Podzimek (27), výpravčí – Vítězslav Březka
Gabriela Kleinová-Bláhová (32), uklízečka – Jitka Říhová-Kováčková
Esmeralda Tóth (19), signalistka – Irena Holemá
Gezider Sulc (38), posunovač – Patrik David
Ludvík Pláteník (59), posunovač – Zdeněk Škrdlant
Karel Altrichter (34), výpravčí – Jan Turner
František Bláha (35), posunovač – Milan Švehelka nebo Marek Šimon
Miroslav Bludný (45), traťový mistr – Jiří Hasák
Rudolf Kaštan (45), nájemce nádr. restaurace – Josef Frait
Evžen Deka (53), kontrolor dopravy – Jan Pohořelický
Drahoslava Altrichterová (30), pokladní – Jana Zbortková nebo Ilona Semrádová
Režie, scéna a videostřih – Andrej Krob
Sběr a střih zvuku – Petr Bohuslav
Kostýmy – Šarko Mirko
Světla, zvuk – Ivan Hermel
Autorka projektu – Dr. Rachel Lewinski

Premiéra 17. ledna 2001 v Akropoli

Modrým andělům, těm z Teplé, těm chlumeckým a všem

HISTORICKÁ POZNÁMKA

Když se Samuel Königgratz (*15.7.1973, Zell in Wiesental, Baden-Württemberg) vrátil v úterý 29.7.1997 z Hradce Králové zpět do Freiburgu im Breisgau (zde studoval na universitě Alfreda Ludwiga kulturní antropologii, promoce 17.11.2000), nasedl jako obvykle do rychlíku 950 Královský lev. Dva muži, kteří přistoupili do jeho kupé, však zásadně ovlivnili další tři roky jeho vědeckého života. Přestože Königgratz neuměl a dodnes neumí žádné slovo česky, z jakéhosi náhlého popudu začal rozhovor mužů ve vlaku nahrávat na skrytý diktafon. A co víc, po dvaceti minutách jízdy, zcela zaujat dikcí a atmosférou jejich rozhovoru s nimi v Dobré Poustevně vystoupil a v nahrávání pokračoval dalších několik hodin, dokud neutratil všechny zbývající české koruny za kazety a tužkové baterie. (Jistou dobu strávili muži našťastí v nádražní restauraci, kde mohl Königgratz zapojit svůj diktafon do běžné sítě přes standardní kmitací adaptér.) Po návratu na universitu požádal Königgratz bohemistu Prof. Dr. Pavla Drewse z katedry slavistiky 2. filosofické fakulty, zda by mohl sebraný materiál přeložit. Výsledný překlad pak poměrně úspěšně vytěžil ve své diplomové práci „Ein Schpucknapf und ein dörflicher Bahnhof: Eine komparative Studie.“

Na práci (a její genezi) mne okamžitě po mém nástupu na Institut zur Erforschung der wirtschaftlichen Entwicklung university Alfreda Ludwiga (1.7. 2000) upozornil Königgratzův bývalý spolužák z gymnázia v Schopfheimu a můj současný kolega Michael Trost. V archivu 2. filosofické fakulty jsem našla původní materiál; byl pro mne naprostým zjevením. Jednalo se v podstatě o hotovou divadelní hru! Okamžitě jsem se spojila se svým přítelem, jinak též režisérem, Andrejem Krobem (*6.8.1970, Taganrog, RSFSR) a požádala ho, aby hru inscenoval s Divadlem na tahu a Nejhodnějšími medvědy. Koprodukcí se mi zdála vzhledem k rozsahu výchozího materiálu jediným schůdným řešením.

Reakce Andreje Kroba byla obdivuhodná, hru během týdne dramaturgicky pojednal a ještě v červenci 2000 proběhly na Hrádečku první zkoušky. Já jsem se mezitím snažila urychleně kontaktovat Königgratze, bohužel se mi to podařilo až 12.8.2000, kdy jsme se náhodou potkali v útrobách Dreisamstadionu na derby SC Freiburg – VfB Stuttgart (1. kolo Bundesligy, vyhráli jsme 4:0, góly Dreyer (4.), Žeyer (28.), Baya (48.), Dorn (80.)). S nadšením jsem mu sdělila, že se stal dramatickým autorem a oznámila mu, že jeho hru nastuduje přední český režisér s dvojicí významných českých neprofesionálních divadel. Odpovědí mi bylo mrazivé ticho.

V pondělí 14.8.2000 jsem obdržela e-mail v němž Königgratz výslovně zakazuje jakoukoliv veřejnou produkci uskutečněnou na základě jím sebraného materiálu. „Jistě pochopíte, že věc je povahy vědecké a intimní. Mám snad své zdroje předhodit lvům kritiky a diváckým šakalům jen proto, že se Vám, paní doktorko, zdají směšní?“, píše mi Königgratz doslova. „Nu, jsou-li jména osob i míst pozmeněna, pak nevidím jediný důvod, proč celou věc nevydávat za literární fikci“, navrhla jsem mu v odpovědi ze 17.8.2000 smířlivé řešení. Jeho následná žaloba věci určitě nepomůže a v podstatě ona to byla, která celou věc tak bolestně zmedializovala. Závěrem mi jen dovoluji upřesnit jednu skutečnost, v níž se Petr Dvořák pletl a své kolegy nakonec celkově zmátl. V sezóně 1997-98 nehráli hrádečtí votroci své první utkání na hřišti soupeře na Viktorce, ale na Pasportu, stadiónu AFK Lázně Bohdaneč, kde v 2. kole, 9.8.1997, zvítězili 1:0 gólem Pavla Černého z penalty (39.). Inu, není každý den posvácen jako bylo slavného 14. září 1995, kdy odešla FC Kodaň zpod Lízátek s pětkou (Samec 2 (32. a 68.), Hynek (39.), Černý (52.) a Ptáček (89.)...

Dr. Rachel Lewinski

Matěj Bukovina a Šimon Olivětín
Kašpárek, četník koločavský

Osoby a obsazení

Anna Čjubiková, krásné děvče – Hana Mlynářová nebo René Levinský
Jaksiňa Čjubiková, její matka a čarodějnice – Marek Zákostelecký
Danilo Ščerbak, hezký junák – David Doubek
Petro Škelebej, lovec – Dan Vavřík
Moses Adler, krčmář z Koločavy – René Levinský
Kašpárek, četník koločavský – Matěj Kužel
Režie – Zvíkovec Berounský
Hudba – Plave Prso a Buk Tutul
Spolupracovali – Maryška Bělíšková, Lukáš Doležal, Barbora a Jan Jakůbkovi, Šarko Mirko, Jolana a Jan Turnerovi

TISKOVÁ ZPRÁVA

V srpnu 1996 Nejhodnější medvědi (dále jen NM) počali práci na svém historicky nejúspěšnějším a nejdéle uváděném projektu „Kašpárek, četník koločavský.“ V první fázi probíhala práce na Zvíkovci (obec asi 80 km jihozápadně od Prahy). Zde NM svépomocí postavili loutkové divadlo (s vlastním osvětlením), zrestaurovali loutky firmy MARLEN – Marie Písařová (rok výroby 1933) a nazkoušeli první verzi hry. Vše naložili na žebřík tažený vlastní silou a přesunuli se do vesničky Klenová v Pošumaví. Zde svůj kus premierovali u Marcela Fišera v obývacím pokoji. Dále putovali týden Šumavou, hráli na koupališti, návsi i na hradech až dojezdili do Strakonice, kde se účastnili tradičních dudáckých slavností.

Podkarpatská Rus, kde se odehrává děj „Kašpárka, četníka koločavského“ je místo svým zbojnickým (vlastních zbojníků nemáme) pohádkově legendotvorné. I když je Verchovyna samé bahno a všechno se tam třese hladou, přesto je to kouzelný kraj. Co se stane, když do něj vstoupí Kašpárek, ryzí našinec, veterán od Zborova, který tu za zásluhy dostal četnickou „trafiku“ a hodlá ji od podlahy ku střeše naplnit svou sokolskou zdatností. není těžko uhodnout. Komický konflikt je nastolen. Zábavu tvrdí pseudoarchaický, bizarně košatý jazyk v němž vyniká několik vynalézavých a zcela původních vulgarismů.

Představení je naplněno dynamickými efekty, loutky točí pivo, servírují ho a pijí, poté po sobě hází židle, sekají si hlavy sekerami a zapalují dřevěný oheň. Električka je stylově vyráběna bicykletkou, divákům jsou podávány gastronomické speciality ze staré Koločavy a jak už to ve zbojnických příbězích bývá, stále se zpívá a hraje na harmoniku.

Představení navazuje na nejlepší proudy slovanského i světového humanismu. Česká kritika na něm společně s Peroutkou dokazuje, že my Češi „z melodramatického hlediska nemáme přílišné ceny, z hlediska frašky jsme však zlatí“ (Karel Král, Svět a divadlo 4/97, str.21), francouzská kritika lapidárně konstataje loutkohereckou zručnost, v něm prezentovanou: „Il y a quelque chose de chirurgical dans ce spectacle!“ neboli, „Na tomto představení je cosi chirurgického!“ (Dernieres Nouvelles d'Alsace, 12.10. 1997). Uvážíme-li, že mimo veškeré tyto klady můžeme v představení uvidět i zcela unikátní přeměnu loutky v prase, pak je nám nade vše jasné, že stojíme před dílem, které je ve světovém kontextu zcela výjimečné.

Stanislav Kužel
jednatel Nejhodnějších medvědů
28. pluku 11
Praha 10

Dan Vavřík a Irena Holemá v „Chillistře“, Val u Dobrušky, červen 2000

ARNALT LIONLÖWE ARTIKULÁTOR SOUBORU O TLUMOK

Osoby a obsazení

MM – mýtická matka – Ema Zámečnicková

Její nejmladší syn – Dan Vavřík

Jeho žena – Ilona Semrádová

Deklamátor – René Levínský

Recitátor – Vítězslav Březka

Athéna, Artemis a Afrodité – Jana Vyšehrádková, Irena Holemá,

Jana Zbortková nebo Markéta Rybová

Režie – Akram Camel Abdallah Georgij

Scéna – Milan Popelka

Kostýmy – Šarko Mirko

Hudba – Benjamin Britten, Paul Hindemith, Ernst Křenek, Bohuslav Martinů a Stefan Meier

Violoncello – Erich Meier nebo housle – Stefan Meier

Premiéra 15. 12. 1998 v Divadle Komedie

DOPIS ARNALTA LIONLÖVA SOUBORU

Václav Bělohorský tvrdí, že jsme se rozhodli být „správci Země“. („My“ čti pro tuto chvíli jako lidé.) Prý jsme se rozhodli nepoužít nukleární zbraně, chápeme, že existence života v tomto prostoru závisí na dohodě mezi námi, tedy na konvenci (chcete-li na vyjednávání, ještě lépe by bylo použít anglických ekvivalentů bargaining, popř. negotiations). Je-li však ona (či ono) substancí současného světa pak je osudový konflikt v časoprostoru, v němž se nacházíme dávno pojmenován – je jím informační válka.

Vítězí-li vyšší, nová forma konvenční zbraně nad svou ztracenou předchůdkyní pak i ve válce informační musíme studovat zejména tvar informace, ne její obsah. A mluvíme-li o formách souborů v archetypálním světě střetu, komunikace a války, pak ve světě divadla nám musí otázka formy vytanout na mysl ještě výrazněji. Jinak: chceme-li se vyjadřovat k výše popsáným skutečnostem divadelním jazykem pak jeho osnovou musí být právě forma.

Mluvíme-li o formě, musíme jedním dechem dodat, jakou že formu to máme na mysli. Opustíme již analýzu živočišných interakcí a snažme se, aby se proud našich myšlenek, zatím poněkud tíživě široký, stal užším a bystřejším. Uším snesitelnějším. Snad přímo akčním.

Jistě, akční film je jediným žánrem seriosně se zabývajícím standardními konflikty. Hledaná forma nám tedy již rozkrývá své obrysy. Analogie se nabízí a kruh se uzavírá.

Ne, nechceme podrobit naše hrdiny žádným přisprostlým zkouškám, ať už v džungli s Predátorem, či jinde s agentem KGB a jeho modrookou přítelkyní, náš cíl musí být vyšší a úkol dábelštější. Necht' naše postavy nepřekonávají mnohametrové vodopády, ale mnohem složitější a zurdovější větné konstrukce, ať jsou svázány ustálenou vazbou, ať jsou ohrožováni idiomy a ať nakonec kouří dýmku míru ve shodě přičestí minulého. Jazyk naprosto nesmí sloužit k jejich, jakési interní psychologizaci, naopak musí tvořit prostor (plenér i selskou jizbu) a v něm i akci. Akci pak přirozeně exteriorizuje nástroj řeči.

Je-li však slovo oním horizontem, k němuž se vztahují veškeré naše úvahy, pak musí být poskládáno způsobem nejvyšším, snad přímo božským. Takový jest v pravdě jediný, totiž poesie. A žánr náš postrádaný už se z hlubin vynořuje ve své kráse totální – je jím akční divadlo poesie, první a původní. Pomoci mu z plenek, toť úkol pro mládež na přelomu tisíciletí!

Jak vůbec takový žánr může vypadat? V jeho podloží musí být střet, lépe řečeno mýtický střet, to jest u akčních záležitostí dáno. Ovšem jistě ne střet dobra se zlem, je zřejmo, že tyto pojmy již čas dočista vyprázdnil. V čem ale jest možno cítit tep doby, to pnutí při němž ledy praskají? Domnívám se, že takový střet jen jeden jest, a sice soubor modernosti s tradicí. To je ta rudimentární esence regionálních konfliktů i globálního problému „sever vs. jih.“ Ne dobro či zlo. Modernost musí vytlačit tradici, to je oč tu běží.

Postavme tedy proti sobě moderního hrdinu proti hrdinovi tradičního stříhu. Tradicionalistu postavme do kuchyně, obklopme ho abstraktními linkami geometrického tělesa. Za dveře dejme vesmír a do něj gladiátora s praporem moderny v pevně sevřené dlani. První konflikt je zjsouncněn – absolutní nekonečnost vesmíru se vysmívá (snad přímo do sporáku!) kuchyňskému ritu. Ach, jak je jen malý, říká si.

Zbraní je řeč a nízkého zasáhne jen to nejnižší, toť nad Slunce jasnější. Moderna vstupuje do kuchyně a útočí na její umaštěnou identitu. To jest ovšem myšlenková konstrukce a v tom je její slabost. Bez niternosti nelze uspět. Je chybou myslet si, že kuchyň s mikrovlnou troubou, televizí a videem přestane být kuchyní. Není tomu tak. Stane se pouze globální kuchyní a jako taková může na svém videu naladit kanál modernosti a osvojit si jeho jazyk. Skryje dobře naladěný videopřehrávač do trouby a zaútočí. Dál jde vše lehce – hrdinové se setkávají tváří v tvář a myšlenka zmírá, vítězí forma, totiž artikulace obsahově bezcenné informace. Modernost musí prohrát, neboť právě ona reprezentuje v našem kulturně historickém prostoru tradici. Ano: modernost je naší tradicí, to je třeba si uvědomit.

A tak kuchyně, onen postmoderní prostor vítězí a dochází k jeho zbožštění. Profánní se stává posvátným a příběh je u konce.

Uvědomme si ale, že příběh, který považujeme za zhmotnělou duši doby, musí dosahovat až k „rohům vesmíru“, k místům, kam mohou doletět pouze ideje a touhy, ne podivné železné stroje. Takový příběh nelze uzavřít do konfekčního šatu repertoárového divadla poznamenaného sentimentem minulých století. Takový příběh lze hrát jen a jen pod večerním nebem. Pod mléčnou drahou, nejraději.

Proto je potřeba, aby ho prezentovala skupina lidí nezávislých nejen myšlenkově, ale i fakticky. Aby mohla být ona esteticky kategoričká krychle světa vystavěna za chalupou na posměch cvrčkům a aby se v ní i na ní dal předvést příběh, který by zasáhl každého člověka. Nějak.

Dnešní „divadlo“ musí prostě otevřít všechny dveře a držet je pevně otevřené (i kdyby ty dveře měly být jen obyčejné imaginární). A pokud ty dveře chce nechat zabouchnout, tak leda pro tu lásku, která je v tom aktu.

Srdečně Váš, Arnalt Lionlöwe

S. T. GYROS CHILLIASTRA

Osoby a obsazení:

Koltopulos, starý mistr – Michal Vybíral nebo René Levínský

Megapulos, přirozený talent – Daniel Vavřík

Gigapulos, zpěvák – Marek Zákostelecký

Antipulos, kytarista – Milan Kalous

Kilopulos, navrátilivší se emigrant a hostinský – David Doubek

Anna, hostinského nemá dcera – Klára Doubková

Pračev, pěstitel paprik – Petr Brukner

Milipulos, pop – Jan Haniš

Amalie, talentova matka – Irena Holemá

Režie – René Levínský

Scéna – Marek Zákostelecký

Kostýmy – Šarko Mirko

Aranžmá řeckých písní – David Doubek

Choreografie – Eva Kuršová

Premiéra 22. 6. 2000 na Ladronce

Amatér!, roč. XXIII, květen 2000:

N.M. se v tomto představení vrátili ke svému etnografickému apetitu a vypravili se do soudobého Řecka, aby tu nalezli drama méně známého řeckého autora S. T. Gyrose, ujali se ho, uvedli ho do divadelního kontextu soudobých Čech a zeptali se společně s ním: Budou naši synové důstojnými dědici našich cílů? S.T. Gyros patří k oně vlně moderní řecké literatury o které Gail Holst-Warhaft konstatuje:

„Během dvaceti let od skončení diktatury sklonilo mnoho řeckých spisovatelů a umělců své mramorové hlavy a uvědomilo si, že přijetí turecké minulosti může být pro nynější poměry stejně zásadní, jako snění o starověku. Nacionalistický mýtus, který Reky stejnou měrou povzbuzoval i zatěžoval hned od prvních dnů po získání nezávislosti, byl inspirován vysněnou evropskou představou klasického Řecka, která s moderním Řeckem neměla společného nic a se starověkým jen málo.“

Vzhledem ke svému venkovskému původu a lásce k poezii vesnice se Gyros cítil uražen, ba peskován všemi těmi Henry Millery a jejich rasismem, odsuzujícím venkovany do úloh „špinavých domácích zvířat, nehodných své skvělé minulosti“. Jako časný kritik literatury, jež bezmezně holdovala myšlence Megali Idea, však nebyl přijat příliš dobře a tak realizoval své texty v prostředí spíše marginálního amatérského souboru Růžové kvítky, který sám založil. Chilliastra je hrou v níž se poněkud alegorickým způsobem pokusil načrtnout drama do něhož svým životem patřil, drama o tom, co je důležitější, zda odkaz otomanského vesničanství nebo klasického kultu hrdinství. V této své hře se identifikoval s tragickou postavou folklórního zpěváka Gigapulose, jenž v závěru hry umírá ubit helenofilskými fanatiky, avšak jeho hlas se nese dál.

Nekonvenční scénické řešení a naturální herecké prostředky, jichž N.M. údajně docílili soustředěnou meditací na své méně známé divadelní farmě v Podkrkonoší, vykreslují palčivost dramatikovy otázky. Jason Melnick z Dánského institutu pro konkrétní divadlo DICT, který byl v rámci své reportážní cesty za podzemním divadlem hostem na farmě N.M., popisuje své setkání s nimi nadšeně:

„...nabralo to na obrátkách. Teddies se právě vrátili z lesa, kde cvičili mlčení. Nato poklekl a na kolenou začli drmolit Tím skončila rozcvička. Při obědech se soustředěná atmosféra uvolňovala a tehdy jsem se dozvídal jak pracuje tato skupina vášnivců. Svou metodu nazývají „cesta dřeva“ a jde přitom o dobytí brutálního hereckého výrazu... potlačit vše umělé a křivé zjemnělé... povoleny jsou všechny prostředky, zejména chemické. Všichni jsou oddáni ideji tvrdého herce, naině, hluše, ryze. Nadměrná aplikace exotických preparátů pro radikalizaci mluvitelů, vedená slepou vírou v hluchou čistotu absolutního divadla, změnila dikci některých herců na vpravdě krutý a konkrétní styl, který není nikde jinde k vidění...“

S Chilliastrou se ocitáme vprostřed folklórního boje v moderní řecké vesnici, vystaveni Byronovu sentimentu i Millerovu pohrání na půdoryse tragédie, sjednocení místem i dilematem s kolébku všeho dramatu: Ano, snad právě toto je ona skutečná dramatická antropologie, po níž nynější scéna tolik lační!”